

zoldering geschraagd wordt door spanningen en bogen, die de zaal laag maken, ofschoon zij hooge afmetingen heeft en die een sfeer verwekken van gemoedelijke gezelligheid, welke in raadskeiders heerscht. Rondom aan de muren gevleid, die met kleurige fresco's getooid zijn, vol herinneringen aan de jacht, zijn leeren banken, waarvoor tafeltjes, met groene lampjes overtogen, — en in het midden van de zaal, onder den zeldzamen vergulden lichter, daar is een breede cirkel van diepe club-stoelen geschikt om den haard.

De wijde, haast van de zoldering tot den vloer reikende deuren, die toegang geven tot het tuin-terras, staan open in dezen warmen zomernoen, en een onrustig spel van kleuren golft van het terras-mozaïek naar het eikenhout plankier van de societeitszaal. Door dat gespeel van kleuren heen is er geschuif van schaduwen van de vele menschen, die zich naar het terras begeven, aan den oever van een lommer-rijken tuin, waar koelte wenkt en waar men aangetrokken wordt door den geur van gras en bloemen. — Er staan een menigte rieten tafeltjes op het terras en makkelijke rieten stoelen, en reeds zijn de overmatig hoffelijke bedienden in hun groene uniformen met verzilverde livreknoopen, bezig een uitgelezen collectie van aperitieven en gladde kruikjes te deponeeren.

Op het terras en in de zaal en in den tuin staan groepjes heeren te rooken en te praten, en er is een gezoem van stemmen, dat de atmosfeer met een ongewone, smoezelende levendigheid vervult. —

De burgemeester is laat vanmiddag. En iedereen weet: waarom. Er is gespannenheid, men verwacht nieuws bij zijn komst. In grooter gezelschap beroert niemand het onderwerp van den dag, maar des te gretiger gaan de fluisterende tongen in de tête-à-têtes.

„Wat een geschiedenis toch met dien van Rupelmonde,” zegt het dunne jonkheertje van Lorwinckel en hij neemt den dikken baron van Amade apart. Die zware man — hij is wethouder en mag zich niet blootgeven — doet maar niet anders dan schudden met zijn dikke, papperige hoofd, hij schudt maar en weet van bedenkelijkheid niet anders te doen. Maar de heer Vriezendorp, de ontvanger, voegt er zijn woordje aan toe: „'t Is onbegrijpelijk, dat iemand, een geacht man, zich zóó, in een avond kan vergooien!” „Ja, maar hij had altijd gekke dingen, altijd.” Zoo komt de kleine bultige archivaris (die met den secretaris dikwijls moeilijkheden had) met zijn schraperige stemmetje, tegen het geweld der diepere stemmen in. „Heeren, wat zal ik er u van zeggen?” Komt dan in eens de stem van dokter Donker — „Wij medici bekijken zulke dingen anders. Wie eenigszins studie gemaakt heeft van de seniliteitsverschijnselen...” „Nou maar zoo oud is van Rupelmonde toch niet,” zegt een mijnheer met hoogroode wangetjes onder zijn witte haren, die zelf nog iets ouder is. „In ieder geval zit de gemeente er leelijk mee,” constateert de ontvanger. — „Ik begrijp niet, dat Couden-